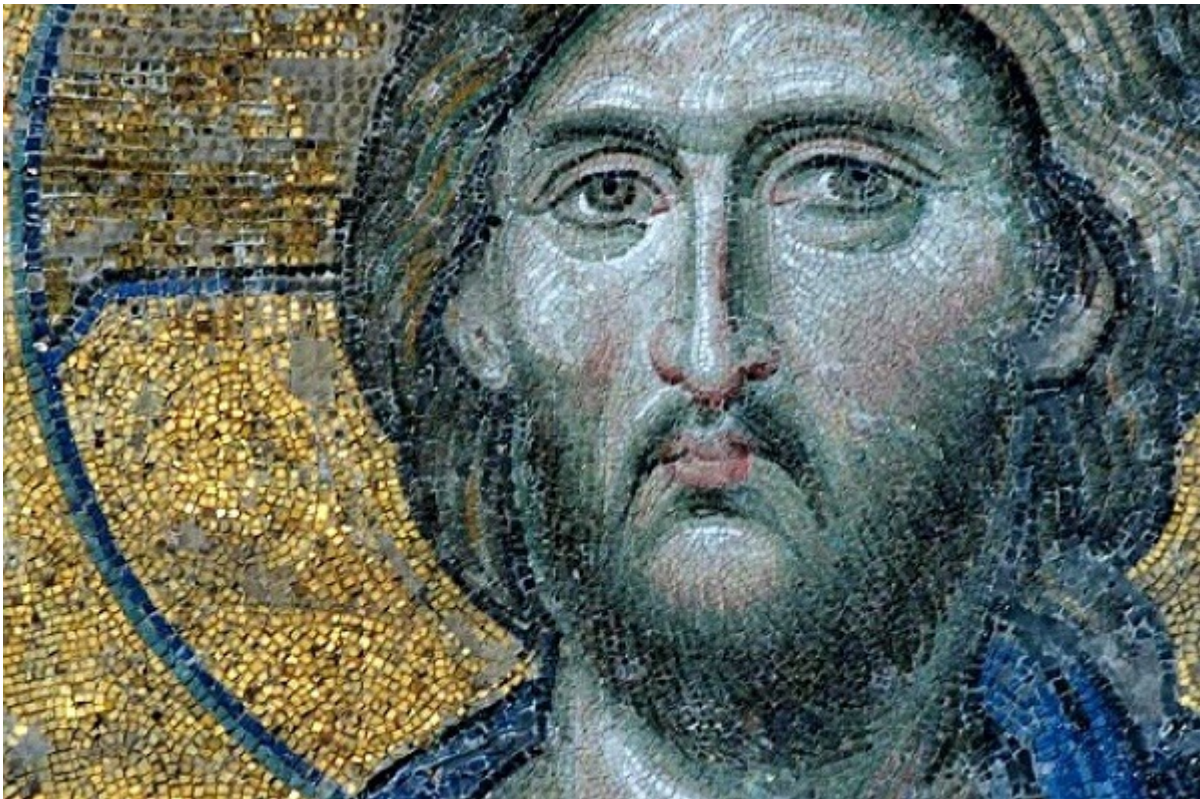

Ιησούς Χριστός· η Ζωή του Κόσμου (π. Ιωάννης Ρωμανίδης)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Με την ευκαιρία της επετείου της κοιμήσεως του μακαριστού π. Ιωάννου Ρωμανίδη, αναδημοσιεύουμε σε συνέχειες μια πολύ ενδιαφέρουσα μελέτη του.

Μετάφρασις εκ του Αγγλικού πρωτοτύπου

JESUS CHRIST - THE LIFE OF THE WORLD

υπό Δεσποίνης Δ. Κοντοστεργίου Δρ. Θ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο Χριστός εις την Παλαιάν Διαθήκην και αι Οικουμενικαί Σύνοδοι

**Μήσεις εις την Ζωήν και εις “πάσαν την Αλήθειαν” δηλαδή τον Χριστόν
δια του Αγίου Πνεύματος κατά την Πεντηκοστήν**

Διάγνωσις και θεραπεία

Το Σώμα του Χριστού

Προφητεύειν και Θεολογείν

Συνέπεια και συμπεράσματα

Ο κύριος σκοπός της πίστεως της θεολογίας και του δόγματος περί Χριστού και της σχέσεώς Του με τον Πατέρα και το Άγιον Πνεύμα, είναι να οδηγήση την ανθρωπότητα 1) εις την κάθαρσιν και τον φωτισμόν της καρδιάς, δηλαδή εις την θεραπείαν του κέντρου της ανθρωπίνης προσωπικότητος, και 2) εις τον δοξασμόν (θέωσιν), ο οποίος είναι η τελειοποίησις της προσωπικότητος εν τη θέα της ακτίστου δόξης και βασιλείας του Χριστού εν μέσω των Αγίων Του, των μελών του Σώματός Του, της Εκκλησίας. Η πίστις, η προσευχή, η θεολογία και το δόγμα είναι αι θεραπευτικά μέθοδοι και τα σήματα επί της οδού από την κάθαρσιν και τον φωτισμόν της καρδιάς προς τον δοξασμόν, ο οποίος, όταν επιτευχθή, καταργεί την πίστιν, την προσευχήν, την θεολογίαν και το δόγμα, αφού ο τελικός σκοπός αυτών είναι η κατάργησις των εις την θέωσιν και την ανιδιοτελή αγάπην. [2]

Επομένως, το θέμα “Ιησούς Χριστός – Η Ζωή του Κόσμου” είναι αρχικώς και ουσιαστικώς θεραπευτικόν και τελειοποιητικόν εις την φύσιν του και με αυτήν την έννοιαν εκκλησιολογικόν. Μόνον οι φωτισμένοι και δοξασμένοι είναι μέλη του Σώματος του Χριστού και ναοί του Αγίου Πνεύματος. Απ’ αυτής της επόψεως, η κάθαρσις και ο φωτισμός έχουν μερικούς παραλληλισμούς με τας θεραπευτικάς επιστήμας, είδικώς με την ψυχιατρικήν, αλλά η θέωσις είναι γνωστή και διατηρείται μόνον εις τον πυρήνα της χριστιανικής παραδόσεως και πιθανώς εις

τον Ιουδαϊσμόν επίσης. Είναι συγγενείς με τας κοινωνικάς επιστήμας όχι ως ηθικά αρχαί (μοραλιστικά), αλλά ως θεραπευτικός ασκετισμός. Καθώς τις δεν ημπορεί να χωρίση την ψυχιατρικήν γνώσιν από την πρακτικήν, ομοίως η πίστις, η προσευχή, η θεολογία και το δόγμα δεν ημπορούν να χωρίσουν από την θεραπευτικήν των εφαρμογήν. Καθώς τις δεν ημπορεί να μετατρέψη την ψυχιατρικήν γνώσιν εις έν αφηρημένον ή μεταφυσικόν σύστημα, κατά τον ίδιον τρόπον δεν ημπορεί τις να κάμη αυτό ούτε με την Ορθόδοξον παράδοσιν. Η σχέσις μεταξύ της διαγνώσεως και της θεραπείας είναι περίπου η ίδια δια την πατερικήν θεολογίαν, καθώς είναι δια την ιατρικήν επιστήμην. Η αλήθεια καταμετρείται από την επιτυχίαν της θεραπείας και η επιτυχής θεραπεία αποδεικνύει την περιγραφικήν ανάλυσιν των τρόπων και των μέσων, δια των οποίων επιτυγχάνεται.

Θα χωρίσωμεν το θέμα μας με τας κάτωθι επικεφαλίδας: α) Ο Χριστός εις την Παλαιάν Διαθήκην και αι Οικουμενικάί Σύνοδοι, β) Μύησις εις την Ζωήν και εις “πάσαν την Αλήθειαν” του Χριστού δια του Αγίου Πνεύματος κατά την Πεντηκοστήν, γ) Διάγνωσις και θεραπεία, δ) Το Σώμα του Χριστού, ε) Προφητεύειν και θεολογείν και στ) Συνέπεια και συμπεράσματα.

1) Ο Χριστός εις την Παλαιάν Διαθήκην και αι Οικουμενικάί Σύνοδοι.

Υπαρχει μία ουσιαστική έποψις των θεολογικών προϋποθέσεων όλων των Οικουμενικών Συνόδων, αφορώσα εις το Πρόσωπον του Χριστού, ήτις ή παρελήφθη ή απερρίφθη από εκείνους, οι οποίοι ακολουθούν τον Αυγουστίνον. Αυτό εγείρει το ερώτημα ότι, πόσον εκείνοι, οι οποίοι ενεργούν τοιουτοτρόπως, δέχονται αυτάς τας Συνόδους;

Με την μοναδικήν εξαίρεσιν του Αυγουστίνου, οι Πατέρες υποστηρίζουν ότι ο Ιησούς Χριστός, προ της γεννήσεώς Του από την Παρθένον Θεοτόκον, εν τω κτιστώ Του Προσώπω του Αγγέλου του Κυρίου, της Μεγάλης Βουλής Αγγέλου, του Κυρίου της Δόξης, του Κυρίου Σαββαώθ, είναι Αυτός, ο Οποίος απεκάλυπεν “εν Εαυτώ” τον Θεόν εις τους Πατριάρχας και Προφήτας της Παλαιάς Διαθήκης. Αμφότεροι οι Αρειανοί και Ευνομιανοί συνεφώνησαν ότι ο Χριστός ήτο Εκείνος ο Οποίος έκαμεν αυτό εις το Πρόσωπόν Του ή την Υπόστασίν Του, η Οποία υπήρχε προ της δημιουργίας των αιώνων, αλλά αυτοί επέμενον ότι Ούτος εδημιουργήθη εκ του μη όντος και δεν είναι επομένως της ίδιας φύσεως (ομοούσιος) με τον Θεόν, ο Οποίος είναι μόνος αληθινός Θεός “κατά φύσιν”.

Δια να αποδείξουν τα σημεία των ταύτα οι Αρειανοί και Ευνομιανοί συνεζήτησαν, ως έκαμε και ο Ιουδαίος Τρύφων με τον Ιουστίνον Μάρτυρα, ότι δεν ήτο ο Άγγελος Κυρίου εις την φλεγομένην και μη κατακαιομένην βάτον, ο Οποίος είπεν “Εγώ ειμί ο Ψν” [3] αλλά ο ίδιος ο Θεός μέσω του κτιστού Λόγου – Αγγέλου. Οι Πατέρες

επέμενον ότι ο Άγγελος – Λόγος απεκάλυψεν αυτό δια τον Εαυτόν Του επίσης και όχι μόνον δια τον Θεόν. Ο Άγγελος του Κυρίου ωμίλησε δια τον Εαυτόν Του, όταν είπεν εις τον Μωυσή: “Εγώ ειμί ο Θεός του Πατρός Σου, ο Θεός του Αβραάμ και ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ. [4]

[Συνεχίζεται]

[1] Ομιλία η οποία εξεφωνήθη κατά την διάρκεια του Π.Σ.Ε. Ορθόδοξον Συμβούλιον εις την Δαμασκόν, 5-9 Φεβρουαρίου 1982 και εδημοσιεύθη εις το Xenia Ecumenica, αρ. 39, σελ. 232-275, Helsinki, 1983. Η μετάφρασις δημοσιεύθη εις το “Γρηγόριος ο Παλαμάς”, αφιέρωμα εις τον Παναγιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ.κ. Παντελεήμονα Β’.

[2] Α’ Κορ. 13,8-10.

[3] Έξ. 3, 14.

[4] Έξ. 3, 6.